د مرثیو کِتاب

١ (١) افسوس، افسوس، هغه ښاريه ښکلې يواځې پاتې شوه، چې په يو وخت کښې هغه د خلقو نه ډکه وه. هغه ښکله لکه د
يوې کونډې په شان شوه، هغه چې په يو وخت کښې په قومونو کښې ډېره لويه وه. د نورو ښارونو په نسبت هغه لکه د شهزادګۍ
وه خو اوس هغه غريبه غلامه شوه. (٢) هغه ټوله شپه په سلګو او ژړا تېروی، او په مخ يې د اوښکو سېلابونه بهيږی. په ټولو
عاشقانو کښې يې يو هم پاتې نهٔ وو، چې ورله تسلی ورکړی. د هغې ټولو دوستانو د هغې سره بې‌وفائی کړې ده، او د هغې
دشمنان جوړ شوی دی. (٣) يهوداه جلاوطن کړے شو، د ډېرو سختو مشقتونو سره هغه د نورو مُلکونو په مينځ کښې اوسيږی،
او د اوسېدو دپاره هغه د آرام ځائ نهٔ لری. د هغهٔ دشمنانو هغه راګېر کړو، او هغهٔ ته د تښتېدو موقع نهٔ وه. (٤) صيون ته د تلو
لارې خالی دی او ماتم کوی، څوک هم ورته اوس د اخترونو دپاره نهٔ راځی. د ښار دروازې ټولې خاموشه شوې دی، او د دې
اِمامان اسويلی کوی. د هغې پېغلې غمژنې دی، او د هغې تکليفونه تراخهٔ دی. (٥) د هغې دشمنان په هغې اختيارمن شول، او د
هغې دشمنان آرام او پُرسکونه ژوند تېروی. مالِک خُدائ داسې څکه وکړل، چې سرکشی يې ډېره وه. د هغې ماشومان ونيولے
شول، او لرې مُلک ته جلاوطن کړے شول. (٦) د لور صيون ټوله لوئی ختمه شوه، او د هغې نه ټول شان او شوکت لاړو.
شهزادګان يې لکه د هغه هوسو په شان شول، چې د څرن ځائ موندلے نهٔ شی. هغوئ خو دومره کمزوری شوی وُو، چې د
ښکاری نه تښتېدلے نهٔ شول. (٧) يروشلم ښارې ته هغه وخت ياد دے په کومو ورځو کښې چې زورېدلې او سرګردانه وه، ټول
قيمتی څيزونه ورته ياد وُو کوم چې پخوا هغې سره وُو. کله چې هغه د دشمن لاسونو کښې پرېوته، او داسې هيڅ څوک نهٔ وُو
چې د هغې مدد وکړی، دشمن د هغې د شکست تماشه کوله او د هغې په راغورزېدلو خوشحاله شو. (٨) يروشلم ښارې سخته
ګناه وکړله او د هغې په وجه پليته شوه. هر چا چې د هغې عزت کولو اوس ورته سپک ګوری څکه چې دوئ هغه برېنډه او
عاجزه وليده. هغه په خپله په زوره زېرګی کوی او د شرم نه خپل مخ په لاسونو پټوی. (٩) د هغې په لمن د ناپاکی داغونه
لګېدلی وُو، هغې د خپل اَنجام څهٔ سوچ نهٔ کولو، د هغې راغورزېدل وحشتناکه وو، څوک داسې نهٔ وو چې هغې له تسلی ورکړی.
”مالِکه خُدايه، زما دې تکليفونو ته وګوره، څکه چې دشمن په ما غالب شوے دے.“ (١٠) دشمن خپل لاسونه وراوږدهٔ کړل او د
هغې ټول قيمتی څيزونه يې لوټ کړل. هغې په خپله وليدل چې غېر قومونه د هغې مقدس ځائ ته داخل شول، اګر چې تا دغه
خلق خپل جماعت ته د داخلېدو نه منع کړی وُو. (١١) ټولو خلقو يې د روټۍ په تلاش کښې آهونه کول. د خوراک دپاره يې خپل
قيمتی څيزونه خرڅ کړل چې پرې خپل ځانونه ژوندی وساتی. ”اے مالِکه خُدايه، ما ته وګوره زهٔ څومره سپکه کړے شوې يم.
(١٢) ولې ستاسو دپاره دا هيڅ هم نهٔ دی، تاسو ټول څوک چې په لاره تېرېږئ؟ راشئ او وګورئ کهٔ چرې زما په شان غم او درد
بل چرته وی، کوم چې مالِک خُدائ نازل کړو په هغه ورځ چې هغه په قهر وو. (١٣) هغهٔ بره د آسمان نه اور راولېږلو او هغه زما
هډوکو ته ورکوز شو. هغهٔ زما پښو ته جال وغوړولو او زهٔ يې د تلو نه منع کړم. هغهٔ زهٔ ګنګس کړې پرېښودم او ټوله ورځ
بيماره وم. (١٤) زما سرکشی يو جغ پورې تړلے شوې وه او د هغهٔ لاسونو دا تړلې وُو. هغه زما په غاړه بار شو او زما زور يې
ختم کړو. مالِک زهٔ هغوئ ته حواله کړمه د چا چې زهٔ مقابله نهٔ شم کولے. (١٥) مالِک زما ټول فوجيان رد کړل کوم چې ما
سره وُو. هغهٔ زما خلاف د لښکر اعلان وکړو چې زما ځوانان غوبل کړی. مالِک د يهوداه نيازبين ښار لکه د انګور په شان په
لنګرئ کښې نچوړ کړو. (١٦) نو په دې کارونو زهٔ ژړېږم او سترګو نه مې اوښکې بهيږی. نزدې څوک هم نشته چې ما له تسلی
راکړی او يا ما له حوصله راکړی. زما ماشومان غمژن شوی دی څکه دشمن په ما غالب دے.“ (١٧) صيون خپل لاسونه د مدد
دپاره غزوی، خو هيڅ څوک نشته چې تسلی ورکړی. مالِک خُدائ د يعقوب خلاف حکم وکړو چې د هغهٔ ګاونډيان به د هغهٔ
دشمنان شی. د يروشلم نه د هغوئ په مينځ کښې پليته کېره جوړه شوې ده. (١٨) ”مالِک خُدائ په حقه دے څکه ما د هغهٔ د
حکم نه سرکشی کړې ده. خو اے ټولو خلقو ما ته غوږ شئ، زما غمونو او دردونو ته وګورئ، زما پېغلې ښځې او ځوانان سړی
د جلاوطنۍ دپاره بوتلے شوی دی. (١٩) ما خپلو عاشقانو ته آواز وکړو خو هغوئ ما له دوکه راکړه. کله چې اِمامانو او مشرانو
د خپلو ځانونو ژوندی ساتلو دپاره خوراک لټولو نو هغوئ په ښاريه کښې مړهٔ شول. (٢٠) وګوره، اے مالِکه خُدايه زهٔ څومره
زورېدلې يم او زما روح خفه دے او زړهٔ مې ناسازه دے څکه چې زهٔ ډېره سرکشه وم. بهر په کوڅو کښې تُورې د بچو نه
خلاصه کړم او په کور کښې دننه هم مرګ راپسې دے. (٢١) هغوئ واورېدل چې ما څنګه زېرګی کول خو داسې څوک نشته

چې ما له تسلی راکړی. زما ټولو دشمنانو زما د تکليفونو په حقله واورېدل او هغوئ خوشحاله شول چې دا تا په ما راوستی دی.
هغه ورځ پرې راوله د کومې چې تا اعلان کړے دے نو هغوئ به هم زما په شان شی. (٢٢) د هغوئ ټول بدکارونه دې تا ته
ښکاره شی. هغوئ له هغسې سزا ورکړه لکه څنګه چې تا ما له زما د ټولې سرکشئ په وجه راکړې ده. زما ګړاونه او زيرګی
زيات دی او زما زړهٔ بېقراره شوے دے.“

٢ (١) افسوس، مالِک په خپل قهر د لور صيون نيازبين ښار د شرم سره مخ کړو، هغهٔ د اِسرائيل شان و شوکت د آسمان نه
زمکې ته راوغورزولو. هغهٔ په خپل کور باندې هيڅ رحم ونهٔ کړو کله چې هغه په قهر او غضب کښې وو. (٢) مالِک په بېرحمئ
سره د يعقوب د اوسېدو ټول ځايونه تباه کړل. او په خپل قهر کښې هغهٔ د لور يهوداه د ښار مضبوطې قلعه ګانې راوغورزولې. په
بېعزتئ سره هغهٔ زمکې ته بادشاهی او د دې بادشاهان راوغورزول. (٣) هغهٔ په خپل قهر و غضب کښې د اِسرائيلو ټول طاقت
ختم کړو. کله چې دشمن حمله وکړه نو مالِک خپل ښے لاس د هغوئ مدد نه وروستو کړو. هغه په اِسرائيل کښې لکه د اور
لمبه شو او ګېرچاپېره هر يو شے يې وسوزولو. (٤) هغهٔ لکه د دشمن په شان خپله ليندہ راښکله او هغهٔ خپل ښے لاس لکه د
دشمن ګزار ته تيار کړو. هغهٔ هغه ټول ووژل څوک چې په مونږ ګران وُو، هغهٔ خپل غضب لکه د اور په شان د لور صيون په
نيازبينې خېمې راوورولو. (٥) مالِک د هغوئ د دشمن په شان شو، هغهٔ اِسرائيل تباه کړو، هغهٔ د هغهٔ ټول محلونه تباه کړل، د
هغهٔ مضبوطې قلعه ګانې يې تباه کړې. هغهٔ د لور يهوداه ښار په ماتمونو او مرثيو کښې اضافه وکړه. (٦) هغهٔ خپل کور داسې
په آسانه راوغورزولو لکه ته به وائې چې په باغ کښې يې جونګړه راوغورزوله، او د عبادت مقدس ځائ يې تباه کړو. مالِک خُدائ
په صيون مقدس اخترونه او د سبت د ورځو يادونه هېر کړل. په خپل سخت قهر او غضب کښې يې بادشاه او اِمام دواړه رد
کړل. (٧) مالِک خپله قربانګاه سپکه کړه، او خپل مقدس مقام يې پرېښودلو. هغهٔ د دشمن لاسونو ته د خپل محلونو دېوالونه
حواله کړل. دشمن د مالِک خُدائ په کور کښې چغې کړې لکه څنګه چې د اختر په ورځ خلق کوی. (٨) مالِک خُدائ دا فېصله
وکړه چې د صيون ښار دېوالونه وران کړی. هغهٔ د ورانولو دپاره د ناپ تول ګز راوغزولو او خپل لاس يې د هغهٔ د تباهئ نه منع
نهٔ کړو. د هغهٔ دېوالونه او د هغهٔ مورچې يې په ماتم آخته کړې او دواړه په يو ځائ تباه شول. (٩) د يروشلم دروازې په زمکه
کښې ډوبې شوې دی، او د هغې اړمونه او تالې يې تباه کړې دی. د هغې بادشاه او شهزادګان نورو قومونو ته جلاوطن کړے
شوی دی. نور د مالِک خُدائ نه شريعت نهٔ ملاوېږی او نهٔ نورې وحی د هغهٔ پېغمبرانو ته د مالِک خُدائ نه راځی. (١٠) د صيون
مشران په زمکه په خاموشئ سره ناست دی. هغوئ په خپلو سرونو خاورې اچولې دی او د ټاټ جامې يې اغوستې دی. د
يروشلم پېغلو جينکو خپل سرونه د شرم نه زمکې ته ټيټ کړی دی. (١١) زما سترګې د خفګان نه په ژړا ستړې شوې دی. زما
زړهٔ د غم نه نا آرامه دے. زما زړهٔ د خفګان نه چاؤدلے دے، په دې وجه چې زما خلق تباه شوی دی څکه چې د پيو او واړهٔ
ماشومان بېهوشه دی او د ښار په سړکونو دپاسه مړاوی کېږی. (١٢) هغوئ خپلو ميندو ته ژاړی چې، ”خوراک او څښاک
چرته دے؟“ هغوئ لکه د زخميانو په شان بېحاله دی، د ښار په کوڅو کښې بېحاله دی او هغوئ د ژوند نه لاس وينځلو د مور
په غېږ کښې د هغوئ ژوند ختم شو. (١٣) زهٔ ستا په حقله څهٔ ووايم، او د چا سره دې برابره کړمه؟ اے يروشلم لورې، تا د څهٔ
سره مقايسه کړمه چې تا ته تسلی درکړمه؟ اے صيون پېغلې لورې، د سمندر د ژوروالی په اندازه ستا تباهی ده، څوک به تا ته
شفا درکړی؟ (١٤) ستا پېغمبرانو ستا دپاره بېمطلبه او دوکه مارې روياګانې وليدلې. هغوئ ستاسو ګناهونه ښکاره نهٔ کړل چې
تاسو د جلاوطنئ نه بچ کړی. خو تاسو ته يې د دروغو او بېلارې کوونکی پېغامونه واورول. (١٥) هغوئ ټول څوک چې په دې
لاره تېرېږی هغوئ تا پورې ملنډې وهی. هغوئ د مسخرو نه خپل سرونه خوځوی او د لور يروشلم ښار پورې خندا کوی. ”آيا دا
هغه ښار نهٔ وو کوم به چې يادېدو، او په خپل ښائست کښې بېعيبه وو، او د ټولې دُنيا د خوشحالئ سبب وو؟“ (١٦) ستا ټول
دشمنان تا پورې خندا کوی، او ستا خلاف يې خپلې خولې کولاو کړې دی، هغوئ نيغ نيغ ګوری او خپل غاښونه چيچی، او
هغوئ چغې وهی چې، ”مونږ هغه لواړه تبره کړه. مونږ د دې ورځ انتظار کولو او آخر مو وليدله.“ (١٧) نو مالِک خُدائ خپل
مقصد پوره کړو، هغهٔ د خپل مقصد خبردارے ورکړو، چې د ډېر پخوا نه يې خبردارے ورکړے وو، هغهٔ په بېرحمئ سره هر
څهٔ تباه کړل. هغهٔ ستا دشمنان په تا خوشحاله کړل او هغهٔ ستا د دشمنانو زور په تا اوچت کړے دے. (١٨) مالِک ته په زوره
چغې ووهه، اے د نيازبين صيون لور دېوالونو، د اوښکو نهرونه دې لکه د سېلاب په شان وبهېږی، په شپه او ورځ کښې دې

وبهیږی. خپل ځان ته آرام مهٔ ورکوه او په سترګو دې ژړا مهٔ بندوه. ۱۹ ”راپاځه، او په شپه کښې ژړا وکړه، په هره شیبه کښې
د مالِک په حضور کښې د خپل زړهٔ حال راڅرګند کړه. او خپل لاسونه هغهٔ ته پورته کړه د خپلو ماشومانو د ژوند دپاره څوک
چې د کوڅو په هر ګوټ کښې د لوږې نه مرهٔ کیږی.“ ۲۰ وګوره، اے مالِکه خُدایه، او غور وکړه. تا داسې د چا سره کړی
دی؟ ولې میندې دې خپل ماشومان خوری چې هغوئ زیږولی دی؟ ولې اِمامان او پیغمبران دې د مالِک په مقدس کور کښې قتل
کړے شی؟ ۲۱ زاړهٔ او زلمی په کوڅو کښې پراتهٔ دی، په زمکه په کوڅو کښې زما ځوانې ښځې او ځوانان سړی په تُوره
راغورزولے شوی دی. د خپل قهر په ورځو کښې تا هغوئ مړهٔ کړل او په بې‌رحمئ سره مو حلال کړل. ۲۲ تا د هرې خوا نه
زما دشمنانو له دعوت ورکړو لکه چې د اختر د ورځ دپاره دې راغوښتی وی. او د مالِک خُدائ د قهر په ورځو کښې نه څوک
تښتېدلے شُو او نه څوک بچ کېدلے شُو. هغوئ څوک چې ما زیږولی وُو او په ما ګران وُو زما دشمن هغه تباه کړل.

۳

۱ زهٔ هغه کس یم چا چې د مالِک خُدائ د غضب د چُوکې نه تکلیفونه لیدلی دی. ۲ هغهٔ زهٔ په راښکلو تیارې ته راوستم
چې هیڅ رڼا په کښې نهٔ وه. ۳ یقیناً چې هغهٔ زما په خلاف خپل لاس ټوله ورځ بار بار راوچت کړو. ۴ هغهٔ زما ټول ځان په
وهلو تک شین کړو او زما هډُوکی یې مات کړل. ۵ هغهٔ زهٔ په تریخوالی او غمونو کښې ایسار او راګېر کړے یم. ۶ هغهٔ زهٔ
په زوړ قبر کښې په توره تیاره کښې کښېنولم. ۷ هغهٔ زهٔ په دېوالونو کښې راګېر کړم چې ونهٔ تښتم او په درنو زنځیرونو یې
تړلے یم. ۸ تر دې چې ما آواز وکړو او مدد دپاره په چغو وژړېدم، هغهٔ زما دُعاګانو ته توجو نهٔ ورکوله. ۹ هغهٔ زما لارې د
تراشلے شوو کاڼو په دېوال بندې کړې دی، او هغهٔ زما لارې ګډې وډې کړې دی. ۱۰ هغه لکه د مېلو زما په انتظار کښې پروت
دے او لکه چې زمرے د حملې دپاره پټ شوے وی. ۱۱ هغهٔ زهٔ د لارې نه بې‌لارې کړم، او ټوټې ټوټې یې کړم. او هغهٔ زهٔ وران
ویجاړ او بې‌یاره بې‌مددګاره پرېښودم. ۱۲ هغهٔ خپله لینده راښکله او د خپلو غشو دپاره یې نښه وګرځولم. ۱۳ هغهٔ زما زړهٔ
سورے سورے کړو او د خپل تیردان په غشو یې وویشتم. ۱۴ زهٔ د خپلو خلقو د خندا ذریعه شوم، ټوله ورځ ما ته پیغورونه
کوی. ۱۵ هغهٔ زهٔ په ترخو خوراکونو موړ کړم، او د ښځلو دپاره یې د تریخ ګنډیر نه ډکه پیاله راکړه. ۱۶ هغهٔ زما په غاښونو
کښې باجرې ورکړه، او په خاورو ایرو کښې یې ومندلم. ۱۷ زما زړهٔ د سلامتیا نه خالی شوے دے او ما نه هېر دی چې
خوشحالی څهٔ ته وائی. ۱۸ نو زهٔ دا وایم، ”زما طمع او اُمید لاړو او څهٔ چې زما د مالِک خُدائ نه اُمید وو هغه ختم شو.“ ۱۹
زما مصیبتونه او خوار و زار ګرځېدل ما ته یادیږی، او هغه ما ته د ګنډیر نه هم تراخهٔ دی. ۲۰ زهٔ بار بار د هغهٔ په حقله سوچ
کوم او زما روح په ما کښې پرېشانه دے. ۲۱ خو بیا هم زهٔ په خپل سوچ کښې دا راولم او په دې وجه زهٔ بیا هم اُمیدوار یم.
۲۲ د مالِک خُدائ پائیداره مینه هیڅکله نهٔ ختمیږی او د هغهٔ رحم هیڅکله نهٔ ختمیږی. ۲۳ د هغهٔ رحم او مینه هر سحر نوے
او تازه کیږی او د هغهٔ وفاداری بې‌شانه لویه ده. ۲۴ ”مالِک خُدائ زما نصیب دے،“ او زهٔ خپل ځان ته دا وایم، ”نو په دې
وجه زهٔ به د هغهٔ نه اُمید ساتم.“ ۲۵ مالِک خُدائ هغه چا سره ښهٔ دے څوک چې په هغهٔ باور کوی او هغه کس څوک چې د
هغهٔ تلاش کوی. ۲۶ دا ښهٔ ده چې یو کس په خاموشئ سره انتظار وکړی، د مالِک خُدائ خلاصون ته انتظار وکړی. ۲۷ د یو
کس دپاره دا ښهٔ ده چې په ځوانئ کښې جغ یوسی، ۲۸ چې په خاموشئ کښې ځان له کښېنی، څهٔ چې مالِک خُدائ پرې اېښے
وی. ۲۹ هغه دې خپل ځان پرمخې په خاورو کښې وغورزوی، کېدے شی چې څهٔ اُمید پاتې وی. ۳۰ ظالم ته دې د وهلو دپاره
خپل مخ ورواړوی او د هغهٔ د لاسه دې بې‌عزتی قبوله کړی. ۳۱ ځکه مالِک به انسان د تل دپاره نهٔ رد کوی. ۳۲ دا کهٔ هغه غم
راولی، هغه به رحم هم کوی، د هغه مینې په مطابق چې ډېره او پائیداره ده. ۳۳ هغه چا ته په تکلیف رسولو نهٔ خوشحالیږی او
نهٔ څوک په غم آخته کوی. ۳۴ کله چې په مُلک کښې ټول قېدیان د پښو لاندې چخنی کړی، ۳۵ او کله چې یو انسان د خُدائ
تعالیٰ په وړاندې د بل چا حق په زور وهی، ۳۶ کله چې یو سړے په عدالت کښې څوک د اِنصاف نه محرومَوی، ولې مالِک
داسې ظلم نهٔ ګوری؟ ۳۷ څوک په خپل حکم څهٔ کار کولے شی ترڅو چې مالِک په خپله د هغې حکم نهٔ وی کړے؟ ۳۸ ولې د
خُدائ تعالیٰ د خوا نه ښهٔ او بد دواړه نهٔ راځی؟ ۳۹ نو بیا ژوندے انسان ولې شکایت کوی کله چې ورته د خپلو ګناهونو سزا
مِلاو شی. ۴۰ راځئ چې مونږ خپلې طریقې وآزمایو او مالِک خُدائ ته واپس راوګرځُو. ۴۱ راځئ چې په اخلاص خپل لاسونه
پورته کړُو او آسمانی خُدائ پاک ته داسې ووایو، ۴۲ ”مونږ ګناه او سرکشی وکړه او تا مونږ معاف کړی نهٔ یُو. ۴۳ تا خپلې د
قهر جامې واغوستلې او مونږ پسې شوې او په بې‌رحمئ سره دې مونږ مړهٔ کړُو. ۴۴ تا خپل ځان په وریځ کښې ونغښتلو ترڅو

هيڅ دُعا هم تا ته در ونهٔ رسيږی. ﴿۴۵﴾ تا مونږ پليت کړُو او د قومونو په مينځ کښې دې رانه د ګند ډېرے جوړ کړُو. ﴿۴۶﴾ زمونږ
ټولو دشمنانو زمونږ خلاف خپلې خولې وازې کړې. ﴿۴۷﴾ يرې واخستُو او په کنده کښې وغورزېدُو. تباهی او بربادی رابانديې
راغله. ﴿۴۸﴾ زما د خلقو د تباهئ په وجه زما د سترګو نه د اوښکو سيندونه بهيږی. ﴿۴۹﴾ زما سترګو نه به اوښکې جاری وی بې له
آرام کولو نه، ﴿۵۰﴾ ترڅو چې مالِک خُدائ پاس د آسمان نه نظر واچوی او دا حال وګوری. ﴿۵۱﴾ چې کله زهٔ په ښار کښې د ټولو
ښځو حالت ګورم نو زما زړهٔ غمژن شی. ﴿۵۲﴾ هغوئ څوک چې هيڅ بېهيڅه زما دشمنان وُو هغوئ لکه د مرغئ په شان زهٔ
وويشتم. ﴿۵۳﴾ هغوئ زهٔ ژوندے په کنده کښې ورواچولم او په ما يې کانړی راوويشتل. ﴿۵۴﴾ اوبهٔ زما تر سره راورسېدلې او وئيل
مې چې ډوبيږم. ﴿۵۵﴾ اے مالِکه خُدايه، ما د کندې د بيخ نه ستا په نامه مِنت زاری وکړه. ﴿۵۶﴾ تا زما خواست اورېدلے دے،
خپل غوږونه مهٔ بندوه، د مدد دپاره زما آواز واوره. ﴿۵۷﴾ تهٔ ما ته رانزدې شوې کله چې ما درته آواز وکړو، تا ما ته وفرمائيل
چې يرېږه مه. ﴿۵۸﴾ اے مالِکه، تا زما مسئله راوچته کړه او تا زما ژوند بچ کړو. ﴿۵۹﴾ اے مالِکه خُدايه، کوم بد چې ما سره وشُو
تا هغه وليدل، زما د مسئلې اِنصاف وکړه. ﴿۶۰﴾ تا د هغوئ د انتقام ټول اور وليدو، د هغوئ ټولې منصوبې زما خلاف دی. ﴿۶۱﴾
اے مالِکه خُدايه، تا د هغوئ ټول پيغورونه واورېدل، د هغوئ ټولې منصوبې چې زما خلاف دی. ﴿۶۲﴾ زما مخالفين ټوله ورځ زما
خلاف پس پس او ګنګوسی کوی. ﴿۶۳﴾ هغوئ ته وګوره، سحر نه تر ماښامه پورې، زهٔ د هغوئ د پيغورونو په سندرو کښې نمونه
يم. ﴿۶۴﴾ اے مالِکه خُدايه، هغوئ ته بدله ورکړه، هغوئ ته د خپل عمل په مطابق بدله ورکړه. ﴿۶۵﴾ هغوئ په زړونو غمژن کړه او
ستا لعنت دې په هغوئ باندې وی. ﴿۶۶﴾ هغوئ په خپله غصه کښې راونيسه، مالِکه خُدايه، د زمکې د مخ نه يې جارُو کړه.“

۴

﴿۱﴾ وګورئ چې د سرو زرو ځلا ځنګه تته شوه، او چې خالص سرهٔ زر ځنګه بدل شوی دی، او د مقدس ځائ کانړی د هر
يو سړک په هر ګوټ کښې خوارهٔ وارهٔ شُو. ﴿۲﴾ د صيون بيش قيمته ماشومان، چې د خالص سرو زرو په تول وُو، خو اوس
هغه لکه د خاورين لوښو په شان دی، لکه چې کُلال جوړ کړی وی. ﴿۳﴾ تر دې چې ګيدړه هم خپلو ماشومانو ته سينه ورکوی،
خو زما خلق ظالمان شوی دی لکه شترمرغ چې په صحرا کښې وی. ﴿۴﴾ د پيو د ماشومانو ژبې انښتې دی او د تندې نه تالو ته
ورغلې دی. ماشومان روټئ پسې ژاړی خو هيچا سره هم نشته چې هغوئ له ورکړی. ﴿۵﴾ هغه چا چې به خوندور خوراکونه
کول هغوئ اوس په کوڅو کښې د لوږی نه مرهٔ کيږی. هغوئ چا چې به قيمتی کپړې استعمالولې اوس هغوئ د ګند په ډېرو
کښې د خوراک لټون کوی. ﴿۶﴾ زما د خلقو سزا د سدوم د خلقو نه زياته ده، کوم چې په يو شېبه کښې تباه شُو او هيچا پرې
لاس ونهٔ مروړلو. ﴿۷﴾ د صيون حکمرانان د واورې نه زيات صفا وُو او د پيو نه زيات سپين وُو. د هغوئ بدن د مرجانو نه
زيات سور وو، او د هغوئ شکلونه او صورتونه د نيلم کانړی په شان ښکارېدل. ﴿۸﴾ خو اوس د هغوئ مخونه سکارو نه زيات
تور دی. هغوئ په لارو کوڅو کښې د خلقو د پېژندګلو نه وتی دی. د هغوئ څرمن د هغوئ هډوکو پورې انښتې ده او هغه لکه د
پوستکی په شان اوچه شوې ده. ﴿۹﴾ هغوئ څوک چې په تُوره مرهٔ شوی وُو د هغه چا نه ښهٔ وُو چې د قحط نه مرهٔ شوی وُو. او
د پټی نه د فصل د نشتوالی په وجه هغوئ د لوږو نه مرهٔ شول. ﴿۱۰﴾ کله چې زما قوم تباه کېدو نو د لوږې نه مهربانه ميندو هم
خپل ماشومان پاخهٔ کړل او وې خوړل. ﴿۱۱﴾ مالِک خُدائ خپل ټول غضب په دوئ ظاهر کړو او هغهٔ خپل سخت قهر رانازل
کړو. هغهٔ په صيون کښې اور بل کړو. او هغه يې تر بنيادونو وسوزولو. ﴿۱۲﴾ د دُنيا بادشاهانو په دې يقين نهٔ کولو، او نهٔ پرې د
دُنيا يو اوسېدونکی باور کولو، چې مخالفين او دشمنان به د يروشلم په لويو دروازو کښې راننوځی. ﴿۱۳﴾ خو دا د هغې د
پېغمبرانو د ګناه په وجه وشو او د اِمامانو په جرمونو سره وشو، چا چې د ښار په مينځ کښې د صادقانو وينه تويه کړه. ﴿۱۴﴾
هغوئ لکه د ړندو په کوڅو کښې سرګردانه ګرځېدل. او په وينو داسې لت پت وُو چې چا يې جامو له د لاس وروړلو جرأت نهٔ
کولو. ﴿۱۵﴾ ”اخوا شئ ناپاکو،“ خلقو په هغوئ چغې ووهلې، ”اخوا شئ، اخوا شئ، لاس مهٔ راوړئ.“ نو بيا هغوئ لرې وطنونو ته
وتښتېدل او په غېرو قومونو کښې سرګردانه ګرځېدل خو هيچا هلته پاتې کېدلو ته نهٔ پرېښودل. ﴿۱۶﴾ مالِک خُدائ په خپله هغوئ
خوارهٔ وارهٔ کړل او نور يې د هغوئ قدر نهٔ کولو. خلقو نهٔ د اِمامانو عزت کولو او نهٔ يې په مشرانو رحم کولو. ﴿۱۷﴾ په ډېرو کتو
مو سترګې ړندې شوې خو بېفائدې، هيڅ مدد رانهٔ غلو. مونږ د داسې يو قوم په انتظار وُو چې زمونږ بچ کول د هغوئ د وس
کار نهٔ وو. ﴿۱۸﴾ مونږ په خپلو کوڅو کښې نهٔ شُو ګرځېدلے ځکه چې دشمن راته مورچه شوے دے. زمونږ آخر رانزدې شوے
وو، او زمونږ ورځې شمېرلے شوې وې، ځکه چې زمونږ اَنجام رارسېدلے وو. ﴿۱۹﴾ زمونږ دشمنان به د باز نه زيات تېز وُو، کهٔ

مونږ به غرونو ته وزغلېدو نو هلته به يې پېدا کړُو او کۀ په صحرا کښې به پټ شُو نو هغوئ به هلته زمونږ انتظار کولو. (۲۰) د
مالِک خُدائ غوره کړے شوے بادشاه چې زمونږ د ژوند ساه ده، هغه د هغوئ په دام کښې راګېر شوے وو، د چا په حقله چې
مونږ وئيل چې، ”د هغۀ د سورى د لاندې به مونږ د قومونو په مينځ کښې اوسېږو.“ (۲۱) اے د ادوم لورې، اوس خندا او
خوشحالى وکړه، او تاسو څوک چې په عُوض کښې اوسېږئ، تاسو ته به هم د مالِک خُدائ د غضب پياله درکړے شى، تاسو به
نشه شئ او خپل ځان به بربنډ کړئ. (۲۲) اے صيون لورې، ستا سزا به پوره شى، هغه به تا نور په جلاوطنۍ کښې ونۀ ساتى.
خو اے د ادوم لورې، هغه به تا له ستا د ګناهونو سزا درکړى او ستا ګناهونه به ښکاره کړى.

۵ (۱) اے مالِکه خُدايه، راياد کړه چې په مونږ څۀ وشو، وګوره چې زمونږ څنګه بےعزتى شوې ده. (۲) زمونږ ميراث غېرو ته
حواله شوے دے او زمونږ کورونه پردو خلقو قبضه کړى دى. (۳) مونږ يتيمان او بےپلاره شوى يُو او زمونږ ميندې کونډې
شوې دى. (۴) مونږ د څښلو اوبۀ او د سوزولو خشاک په بيعه اخلو. (۵) هغوئ څوک چې مونږ پسې وُو راته په سر ناست دى
او مونږ ډېر ستومانه شُو خو هيڅ آرام ته مو نۀ پرېږدى. (۶) مونږ خپل ځان مِصر او اسور ته حواله کړو چې مونږ ته پوره
روټۍ مِلاو شى. (۷) زمونږ پلار نيکۀ ګناه وکړه خو هغوئ مړۀ دى او اوس مونږ د هغوئ د ګناه سزا خورو. (۸) غلامان په
مونږ حکومت کوى او هيڅ څوک نشته چې مونږ د هغوئ د لاس نه آزاد کړى. (۹) مونږ د روټۍ پېدا کولو دپاره خپل ځان په
خطره کښې اچولے دے ځکه چې په ټوله علاقه کښې وسله وال ګرځى. (۱۰) زمونږ څرمن لکه د تنور په شان ګرمه ده، د قحط
د ډېر تاو نه سوزېدلې ده. (۱۱) په صيون کښې د ښځو عزت لوټ شوے دے او د يهوداه په ښارونو کښې د پېغلو عزت لوټ
شوے دے. (۱۲) دوئ شهزادګان د لاسونو نه راځوړند کړى دى او د مشرانو بےعزتى يې کړې ده. (۱۳) په ځوانانو په زور مېچنې
ګرځولے شى، او زلمى د لرګو د درنو بارونو لاندې په تکليف روان دى. (۱۴) مشرانو د ښار په دروازه د جرګو ځايونه پرېښودل
او ځوانانو خپل ساز و سرود پرېښودو. (۱۵) زمونږ د زړۀ خوشحالى رانه اخستے شوې ده او زمونږ ګډا په ماتم بدله شوې ده.
(۱۶) زمونږ نه تاج و تخت اخستلے شوے دے، افسوس په مونږ ځکه چې مونږ ګناه کړې ده. (۱۷) ځکه د دې په وجه زمونږ
زړونه مات شوى دى او د ژړا په وجه زمونږ نظر کم شوے دے. (۱۸) دا چې د صيون غر وران ويجاړ پروت دے او ګيدړان په
کښې اوسيږى. (۱۹) خو تۀ اے مالِکه خُدايه، د تل دپاره حکومت کوې او ستا تخت په ټولو نسلونو کښې قائم پاتې کيږى. (۲۰) تا
ولې مونږ بلکل هېر کړى يُو؟ تا ولې مونږ ډېرو ورځو نه پرېښى يُو؟ (۲۱) اے مالِکه خُدايه مونږ ځان ته راوبله، مونږ بحال کړه او
زمونږ حال د مخکښې په شان کړه. (۲۲) ولې تا مونږ تل دپاره رد کړى يُو؟ او تۀ مونږ ته د حد نه زيات غصه يې؟